

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/586/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212229164
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1212229164.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci navrhovateľa: G. C., N. N.H. XXXX/X, R. C., N., zastúpený advokátom JUDr. Miroslavom Medvedom, Medveďovo 1441, Čierny Balog, proti odporcovi: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Mliekarenská 10, IČO : 35 792 752, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie 1.839,24 € s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 19. 6. 2013 č.k. 7C 16/2013 - 46, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Uvedeným rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi titulom vydania bezdôvodného obohatenia sumu 1.154 € s 8,75 % úrokom z omeškania ročne od 18. 12. 2012 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku (navrhovateľ sa domáhal zaplatenia celkom 1.839,24 € od 11. 10. 2012 do zaplatenia) návrh navrhovateľa zamietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že bezdôvodné obohatenia odporcu spočívalo v plnení, ktoré navrhovateľ poskytol odporcovi v rámci exekučného konania, ktoré bolo neskôr zastavené z dôvodu nulity exekučného titulu, keď exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, pričom exekučný súd dospel k záveru, že rozhodcovská doložka bola neplatná a teda rozhodnutie vydal nepríslušný orgán s tým, že nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa naň akokeby neexistoval.

V danej veci totiž rozhodca O.. A. G. dňa 25. 9. 2008 vydal rozhodcovský rozsudok, ktorým zaviazal navrhovateľa na zaplatenie sumy 76.504,- Sk s príslušenstvom; uvedený rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 21. 10. 2008. Na základe rozhodcovského rozsudku podal odporca návrh na vykonanie exekúcie exekútorovi O.. W. G., ktorý požiadal súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Príslušný exekučný súd poverenie exekútorovi aj vydal a na jeho základe exekútor aj vymohol od navrhovateľa sumu celkom 1.839,24 €.

Uznesením právoplatným dňa 24. 2. 2012 exekučný súd predmetnú exekúciu zastavil z dôvodov uvedených vyššie. Ešte aj po právoplatnosti tohto uznesenia, a to dňa 1. 3. 2012, ďalej dňa 2. 4. 2012 a dňa 30. 4. 2012 bola v rámci exekučného konania vykonaná zrážka z dôchodku navrhovateľa v sume po 39,68 €. Podľa súdu prvého stupňa z uvedených skutkových okolností vyplýva, že v danom prípade išlo o plnenie bez právneho dôvodu, resp. o plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Odporca sa v konaní síce bránil tým, že právnym dôvodom plnenia navrhovateľa nebola rozhodcovská doložka. Ale zmluvný vzťah medzi navrhovateľom a odporcom, s ktorým argumentom sa ale súd prvého stupňa nestotožnil. Súd prvého stupňa mal za to, že právnym dôvodom plnenia bol práve vyššie spomenutý rozhodcovský rozsudok, ktorý bol nulitný. Keďže odporca v konaní neurobil žiadny procesný úkon, ktorým by si uplatnil nejakú svoju prípadnú pohľadávku voči navrhovateľovi, súd sa jej existenciou ani nezaoberal.

Prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že odporca v konaní vzniesol námietku premlčania, ktorú vyhodnotil ako čiastočne dôvodnú. Prvostupňový súd vychádzal v prípade bezdôvodného obohatenia z objektívnej a subjektívnej premlčacej doby, keď objektívna premlčacia doba je trojročná a začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu prišlo. Subjektívna premlčacia doba je dvojnásobná a začína plynúť odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. V prípade úhrad navrhovateľa, uskutočnených dňa 6. 8. 2009 v sume 421,41 € a dňa 3. 9. 2009 v sume 263,02 €, kedy aj vzniklo bezdôvodné obohatenie, do dňa podania návrhu na súde (6. 11. 2012) uplynuli viac ako tri roky, t.j. v tejto časti bol návrh podaný po uplynutí premlčacej doby. V konaní nebolo preukázané, že by zo strany odporcu išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie (s 10-ročnou premlčacou dobou), dospel súd prvého stupňa k uzáveru, že v tejto časti bola námietka premlčania vznesená odporcom opodstatnená a preto návrh navrhovateľa v tejto časti (čo do 684,43 €) zamietol. V prípade úhrad vykonaných navrhovateľom v období od 1. 12. 2009 do 2. 11. 2010, u ktorých odporca rovnako uplatňoval námietku premlčania, dospel súd prvého stupňa k záveru, že námietka premlčania nie je dôvodná. Navrhovateľ sa totiž mohol dozvedieť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, najskôr, až keď mu bolo doručené prvé zastavujúce uznesenie exekučného súdu, čo bolo dňa 20. 5. 2011, ktoré ale bolo zrušené odvolacím súdom, preto až doručením druhého zastavujúceho uznesenia exekučného súdu, t.j. dňa 7. 2. 2012, resp. jeho právoplatnosťou dňa 24. 2. 2012. Návrh navrhovateľa bol na súde podaný dňa 6. 11. 2012, z čoho je zrejmé, že bol podaný ešte pred uplynutím dvojnásobnej subjektívnej premlčacej doby a preto v tejto časti bola námietka premlčania vznesená odporcom bezdôvodne. Súd prvého stupňa z uvedeného dôvodu návrhu navrhovateľa v časti o zaplatenie 1.154,81 € vyhovel.

Odporca sa so zaplatením dostal do omeškania; súd prvého stupňa preto priznal navrhovateľovi tiež úroky z omeškania, avšak nie od dátumu, od ktorého ich požadoval priznať navrhovateľ, t.j. od 11. 10. 2012, pretože navrhovateľ nepreukázal, že by odporcu pred podaním návrhu na súd vyzval na plnenie (t.j. že mu bola doručená výzva na plnenie). Súd prvého stupňa preto priznal navrhovateľovi podľa § 563 Obč. zák. úroky z omeškania až odo dňa nasledujúceho po doručení platobného rozkazu spolu s návrhom na začatie konania odporcovi (dňa 17. 12. 2012), t.j. počnúc dňom 18. 12. 2012, keďže toto možno považovať za doručenie výzvy na plnenie; výška úroku z omeškania stanovil v súlade s vlád.nar. č. 87/1995 Z.z. napokon si súd prvého stupňa vyhradil právo rozhodnúť o trovách konania po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 151 ods. 3 O.s.p.).

Uvedený rozsudok napadol v zákonnej lehote odvolaním odporca; jeho odvolanie smerovalo proti výroku, ktorým prvostupňový súd návrhu navrhovateľa vyhovel. Prvostupňovému súdu vytýkal, že mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým záverom a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvého stupňa neustálil vo svojom rozhodnutí, o ktorý prípad vydania bezdôvodného obohatenia by v predmetnej veci malo ísť, keď sa v rozsudku uvádza, že v danom prípade išlo o plnenie bez právneho dôvodu, resp. z právneho dôvodu, ktorý odpadol. V tejto súvislosti poukazoval odporca na to, že ust. § 451 ods. 2 Obč. zák. rozlišuje štyri skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia, pričom to isté bezdôvodné obohatenie môže byť zaradené len pod jednu z nich. Z uvedeného dôvodu namietal odporca neurčitost' záverov prvostupňového súdu, čo vedie k nepreskúmateľnosti napadnutého výroku rozsudku. nevysporiadal sa s námietkou odporcu, že rozhodcovský rozsudok je len deklaratórnym rozhodnutím a nie právnym dôvodom plnenia. Z napadnutého rozhodnutia nevyplýva ani zdôvodnenie záveru, že právnym dôvodom peňažného plnenia vymáhaného v exekučnom konaní je exekučný titul a nie práva z konkrétneho hmotnoprávneho vzťahu. Odporca trval na tom, že z jeho strany bolo jednoznačne preukázané, že rozhodcovský rozsudok nie je právnym dôvodom na plnenie, ktoré má byť/bolo v exekúcii vymožené, bolo potrebné z hľadiska ust. § 157 ods. 2 O.s.p. zdôvodniť závery súdu. Rozhodcovský rozsudok ako taký nikdy nebol zrušený, takže z pohľadu odôvodnenia rozsudku nie je jasné ani to, ako mohol súdom tvrdený prípad bezdôvodného obohatenia „plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol“ vôbec nastať. Vzhľadom na uvedené odporca namietal, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom v dôsledku porušenia jeho práva na riadne a náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia a odňatiu možnosti náležite skutkovo a právne argumentovať v rámci podaného odvolania.

Odporca v odvolaní ďalej poukazoval na to, že exekučné konanie bolo vedené na základe rozhodcovského rozsudku sp. zn. RK-435/08-EK, ktorý je svojou povahou deklaratórnym rozhodnutím a teda nezakladá žiadny nový záväzok a ani žiadne právo na plnenie. Iba sa ním deklarovala existencia práva (a jemu zodpovedajúcej povinnosti) vyplývajúceho zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Odporca poukazoval na rozdiel medzi deklaratórnym a konštitutívnym rozhodnutím, spočívajúcim v tom, či plnenie priznávané týmto rozhodnutím existovalo už pred jeho vydaním alebo

nie, argumentujúc nálezom ÚS SR sp. zn. I.ÚS 354/08. Priznané a následne v exekučnom konaní vymáhané plnenie nevzniklo vydaním rozhodcovského rozsudku, ale už skôr na základe príslušného zmluvného vzťahu. Rozhodcovský rozsudok nemohol byť právnym dôvodom vymáhaného plnenia, lebo ním priznávané právo na zaplatenie peňažnej sumy (následne vymáhané v exekučnom konaní) existovalo oveľa skôr, ako bol tento rozhodcovský rozsudok vydaný. Svoju argumentáciu podporil odporca právnou praxou, ktorá zastáva názor, že „zrušením rozhodnutí podľa nejž bylo plнено, dochází k bezdůvodnému obohacení jen v případě, že právní duvod tohto plnení nespočíval v hmotném právu, tedy že podle hmotného práva zde povinnost neexistovala. Zrušením rozhodnutí tak odpadá právní duvod, a poskytnuté plnění se stává bezdůvodným obohacením.“ Závěry prvostupňového soudu o bezdůvodnom obohacení nemajú oporu v skutkovom stave konania a vychádzajú preto z nesprávneho právneho posúdenia celej veci. Na strane navrhovateľa nebol preukázaný žiadny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Odporca žiadal v napadnutej časti rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že odvolací súd návrh navrhovateľa zamietne. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania spočívajúce v súdnom poplatku za odvolanie a z trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 83,06 € vrátane DPH.

Na odvolanie odporcu sa písomne vyjadril navrhovateľ tak, že žiadal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdiť a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby v sume 89,14 € (81,33 € + 7,81 €). Navrhovateľ označil odvolanie odporcu za účelové. Tvrdenie odporcu, že sa v danom prípade nejedná o bezdôvodné obohatenie, pretože za právny dôvod plnenia označil samotnú zmluvu, je podľa navrhovateľa nezmyselné. K vymoženiu sumy od navrhovateľa došlo na základe exekúcie, ktorá bola právoplatne zastavená z toho dôvodu, že exekučný titul bol vydaný nepríslušným orgánom. Nejednalo sa o dobrovoľné plnenie zo zmluvy, ale o plnenie na základe neplatného exekučného titulu. Nanútením rozhodcovskej doložky odporcom bola tak navrhovateľovi (spotrebiteľovi) fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva na všeobecnom súde. Nakoľko bol exekučný titul neplatný, jednalo sa o bezprávne vymoženú sumu a tým o bezdôvodné obohatenie na strane odporcu. Navrhovateľ dodal, že odporca svoje požičané financie získal späť, v zostávajúcej časti exekúcie sa v podstate jedná len o rôzne úroky, zmluvné pokuty, trovy rozhodcovského konania a trovy exekúcie.

Na vyjadrenie navrhovateľa opätovne reagoval odporca písomným podaním, doručeným odvolaciemu súdu dňa 18. 2. 2016, v ktorom poukazoval na obsah nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 354/08, podľa ktorého rozhodnutia sa delia do dvoch základných kategórií, a to na rozhodnutia konštitutívne, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú práva a povinnosti a rozhodnutia deklaratórne, ktoré len autoritatívne potvrdzujú práva a povinnosti. Odporca považuje za nesporné, že akékoľvek plnenie vymožené v rámci exekučného konania vedeného o.i. aj voči G. C., je plnením určitej povinnosti, ktorá bola deklaratórne potvrdená rozhodcovským rozsudkom. Táto povinnosť existovala aj pred jeho vydaním, čiže v dôsledku zastavenia exekúcie neodpadol právny dôvod na jej splnenie. Navrhovateľ v podanom vyjadrení spája existenciu bezdôvodného obohatenia so zastavením exekúcie. Týmto okamihom nedošlo k zániku povinnosti navrhovateľa, len k zastaveniu určitého spôsobu jej uspokojovania. Poukazoval aj na právnu prax, ktorá v otázke bezdôvodného obohatenia v súvislosti s dôsledkami zrušenia rozhodnutia (čo je stav totožný s nulitnosťou rozhodnutia, z čoho vychádzal aj súd prvého stupňa) zastáva jednoznačný názor, že „zrušením rozhodnutí podľa nejž bylo plнено, dochází k bezdůvodnému obohacení jen v případě, že právní duvod tohto plnení nespočíval v hmotném právu, tedy že podle hmotného práva zde povinnost neexistovala. Zrušením rozhodnutí tak odpadá právní duvod, a poskytnuté plnění se stává bezdůvodným obohacením.“ Odporca trval na zmene rozsudku a zamietnutí návrhu navrhovateľa.

Odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. (t.j. vo vyhovujúcom výroku rozsudku prvostupňového súdu), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu odporcu nemožno priznať úspech.

Podľa § 451 ods. 1 Obč. zák. kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného obohatí, vydať toto obohatenie tomu, na úkor koho bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Predpokladom vzniku právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia je existencia konkrétnej skutkovej podstaty, s ktorou zákon spája vznik tohto právneho vzťahu.

Podľa § 451 ods. 2 Obč. zák. bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver o tom, že na strane odporcu došlo ku vzniku bezdôvodného obohatenia,

ktoré je povinný navrhovateľovi (s výnimkou práva na vydanie tej časti plnenia, ktoré sa už premlčalo) vrátiť. Prvostupňový súd rozhodol vecne správne, keď navrhovateľovi priznal právo na zaplatenie sumy 1.154,81 € s príslušenstvom.

K námietke odporcu, že súd prvého stupňa nekvalifikoval jednoznačne, o ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia sa v danej prípadе vlastne jedná, odvolací súd uvádza, že vzhľadom na okolnosti prípadu určenie tejto skutkovej podstaty je do istej miery problematické. Rozdiel medzi skutkovou podstatou bezdôvodného obohatenia z plnenia bez právneho dôvodu a právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol, spočíva v tom, že zatiaľ čo pri plnení bez právneho dôvodu ide o situáciu, keď neexistuje právny dôvod plnenia od samého začiatku, v prípade druhej skutkovej podstaty ide o situáciu, keď je v dobe plnenia právny dôvod daný, ale tento následne v dôsledku právnej skutočnosti stratí svoje právne účinky.

Za bezdôvodné obohatenie získané plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, súdna prax považuje aj plnenie prijaté na základe vykonateľného rozsudku súdu, ktorý bol následne zrušený. Predpokladom zaradenia plnenia - získaného na základe neskôr zrušeného vykonateľného rozsudku - pod skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol, je okrem iného aj existencia rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené. V prejednávanej veci je ale takýmto rozhodnutím nulitný rozhodcovský rozsudok, na ktorý je nutné v zmysle ustálenej judikatúry (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 MCdo 20/2008, tiež sp. zn. 4 Cdo 11/2011) hľadieť tak, akoby neexistoval (t.j. nejde o rozhodnutie, ktoré bolo neskôr zrušené). Exekučné konanie voči navrhovateľovi (ako povinnej osobe) pod sp. zn. EX 249/09 súdnym exekútorom O. W. G. (na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 2Er 404/2009) na základe rozhodcovského rozsudku O. I. G. sp. zn. RK-435/08-EK zo dňa 25. septembra 2008 vôbec nemalo byť vedené. Z uvedeného dôvodu - t.j. vzhľadom na nulitosť rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu - je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné podradiť navrhovateľom uplatňované plnenie pod skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho dôvodu, a to v návaznosti na dôvody, uvedené v ďalšom texte.

Odporca vo svojom odvolaní namietal, že v prejednávanej právnej veci na jeho strane vôbec nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie, nakoľko právny dôvod na plnenie od navrhovateľa spočíva v hmotnom práve, t.j. že navrhovateľ bol povinný plniť v prospech odporcu bez ohľadu na rozhodcovský rozsudok, keď jeho povinnosť plniť vyplývala priamo z ním uzavretého záväzku (Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX R. W. X. X. XXXX). Tento záväzok navrhovateľ riadne a včas nesplácal a preto odporca ako oprávnená osoba pristúpil - na základe rozhodcovského rozsudku - k exekúcii, ktorá skutočnosť nebola v konaní sporná.

V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že na základe Zmluvy o revolvingovom úvere poskytol odporca (v tom čase pod obchodným názvom PROFIREAL SLOVAKIA s.r.o.) ako veriteľ navrhovateľovi ako dlžníkovi úver vo výške 54.360,- Sk, v prepočte 1.804 €, ktorý sa tento zaviazal zaplatiť v 36 mesačných splátkach po 1.510,- Sk. Ako spoludlžníci predmetnú zmluvu podpísali tiež P. C. V. V. Š.. Navrhovateľ uhradil z poskytnutého úveru iba sumu 6.040,- Sk (v prepočte 200,49 €). V súvislosti s omeškaním navrhovateľa so splácaním zmluvného záväzku vznikol podľa obsahu uzavretej Zmluvy o revolvingovom úvere odporcovi ako veriteľovi nárok na sankcie v podobe (až ťažko uveriteľnej kombinácie) zmluvných pokút, a to na :

- 1/ zmluvnú pokutu vo výške 0,2 % z výšky splátky za každý deň omeškania (!), a súčasne
- 2/ zmluvnú pokutu vo výške 5 % z výšky dlžnej splátky (!), a súčasne
- 3/ zmluvnú pokutu vo výške 10 % z výšky dlžnej splátky (!), a súčasne
- 4/ zmluvnú pokutu vo výške 50 % z nominálnej výšky úveru (!).

Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že z obsahu spisového materiálu vyplýva (zápisnica z pojednávania pred súdom prvého stupňa dňa 5. 6. 2013, č.l. 39 spisu), že pôvodný úver bol poskytnutý vo výške 829 €, pričom odporca ako oprávnená osoba vymohol celkovo od navrhovateľa a ostatných spoludlžníkov čiastku 5.030 € (ktorú informáciu odporca v konaní nespochybnil).

Odporcovi je nutné dať za pravdu v tom, že samotná skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok ako nulitný akt nemusí automaticky znamenať, že na strane navrhovateľa neexistuje právny dôvod na plnenie (pretože tento právny dôvod má svoj pôvod naďalej v hmotnom práve - v uzavretej zmluve), odvolací súd sa ale stotožňuje so záverom prvostupňového súdu v tom, že odporca v konaní nepreukázal, že takýto právny dôvod na plnenie zo strany navrhovateľa (spočívajúci v hmotnom práve - v zmluve o revolvingovom úvere) stále trval. Preukázať existenciu takéhoto právneho dôvodu bolo pritom povinnosťou odporcu.

Ako na to upozornil prvostupňový súd vo svojom rozsudku, odporca si v tomto konaní neuplatnil voči navrhovateľovi žiadnu prípadnú pohľadávku, t.j. nepreukazoval, že voči navrhovateľovi ešte stále nejakú pohľadávku, vyplývajúcu z uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere, má (t.j., či mu navrhovateľ na

základe zmluvy o revolvingovom úvere stále dlhuje a koľko). Pokiaľ mali sudy akceptovať obranu odporcu založenú v tomto konaní na tom, že právny dôvod na plnenie zo strany navrhovateľa voči odporcovi stále existuje, pričom má pôvod v uzavretej zmluve o revolvingovom úvere, bolo podľa názoru odvolacieho súdu vecou odporcu, aby takýto naďalej pretrvávajúci záväzok navrhovateľa presne špecifikoval, t.j. uviedol, akú konkrétnu sumu mu navrhovateľ naďalej dlhuje. Potom by bolo povinnosťou súdu skúmať, či právny dôvod na plnenie v prospech odporcu, spočívajúci v hmotnom práve (v uzavretej zmluve) zo strany navrhovateľa ešte trval, prípadne ešte trvá, a teda, či zo strany odporcu (na základe exekúcie) prijaté plnenie je alebo nie je bezdôvodným obohatením. Keďže odporca žiadny takýto úkon neurobil, súd prvého stupňa nemal dôvod sa existenciou takejto prípadnej pohľadávky odporcu (vyplývajúcej zo zmluvy , t.j. hmotného práva) zaoberať a následne správne vyhodnotil plnenie získané odporcom v exekučnom konaní (na základe nulitného aktu) ako bezdôvodné obohatenie, získané v danom prípade s prihliadnutím na okolnosti veci, ako plnenie bez právneho dôvodu.

Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti (t.j. vo vyhovujúcom výroku) ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v zmysle ust. § 224 ods. 4 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.